

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Telusiewicz

w sprawie z odwołania M. B.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Lublinie
o wypłatę świadczeń w zbiegu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 16 lipca 2024 r.,
wniosku odwołującego się o zbadanie spełnienia wymogów bezstronności i
niezawisłości SSN Roberta Stefanickiego

odrzuca wniosek.

UZASADNIENIE

27 czerwca 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek ubezpieczonego M. B. (nadany 20 czerwca 2024 r.) o zbadanie spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności przez Sędziego Sądu Najwyższego Roberta Stefanickiego, będącego członkiem składu wyznaczonego do rozpoznania sprawy o sygnaturze akt III USK 68/24.

W dniu 4 lipca 2024 r. dokonano losowania członków składu orzekającego w sprawie wniosku o zbadanie spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności (sprawa III PUB 12/24).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 29 § 2 ustawy o Sądzie Najwyższym w ramach działalności Sądu Najwyższego lub jego organów niedopuszczalne jest kwestionowanie umocowania sądów i trybunałów, konstytucyjnych organów państwowych oraz organów kontroli i ochrony prawa. Nadto, na podstawie art. 29 § 3 ustawy o Sądzie Najwyższym niedopuszczalne jest ustalanie lub ocena przez Sąd Najwyższy zgodności z prawem powołania sędziego lub wynikającego z tego powołania uprawnienia do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości.

Jednak na podstawie art. 29 § 5 ustawy o Sądzie Najwyższym dopuszczalne jest badanie spełnienia przez sędziego Sądu Najwyższego lub sędziego delegowanego do pełnienia czynności sędziowskich w Sądzie Najwyższym wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego postępowania po powołaniu, na wniosek uprawnionego, o którym mowa w § 7, jeżeli w okolicznościach danej sprawy może to doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności, mającego wpływ na wynik sprawy z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy.

W przedmiotowej sprawie wniosek został złożony względem sędziego Sądu Najwyższego (odpowiednio do art. 29 § 6 ustawy o Sądzie Najwyższym), przez ubezpieczonego (uprawniony - art. 29 ust. 7 ustawy o Sądzie Najwyższym), w sprawie III USK 68/24 (odpowiednio do art. 29 § 6 pkt 1 ustawy o Sądzie Najwyższym), w ustawowym terminie (odpowiednio do art. 29 § 8 ustawy o Sądzie Najwyższym).

Art. 29 § 9 ustawy o Sądzie Najwyższym stanowi, że wniosek powinien czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a ponadto zawierać żądanie stwierdzenia, że w danej sprawie zachodzą przesłanki, o których mowa w § 5 oraz przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie wraz z dowodami na ich poparcie. Wymagania te powinny być spełnione pod rygorem odrzucenia wniosku bez wezwania do usunięcia braków formalnych (art. 29 § 10 ustawy o Sądzie Najwyższym).

Złożony wniosek nie spełnia opisanych wymagań. Z uzasadnienia wniosku wynika, iż zgłoszone żądanie motywowane jest przede wszystkim faktem powołania sędziego Sądu Najwyższego Roberta Stefanickiego na stanowisko sędziego na

wniosek Krajowej Rady Sądownictwa w 2021 r. (temu poświęcono wywód zawarty na s. 2 pisma). Jednak nie wskazano na inne okoliczności towarzyszące powołaniu sędziego Sądu Najwyższego Roberta Stefanickiego. Wnikliwa analiza tej części uzasadnienia wniosku prowadzi do uznania, iż oprócz uogólnionych wywodów w przedmiocie powoływania sędziów w Polsce, nie wskazano w nim na okoliczności bezpośrednio związane z osobą sędziego Roberta Stefanickiego, które byłyby w jakikolwiek sposób powiązane z wymogiem formalnym wniosku przewidzianym w art. 29 § 9 w zw. z art. 29 § 5 ustawy o Sądzie Najwyższym. Za taki też nie można uznać wniosków uprawnionego odnoszących się do świadomości uprawnionego o „roli, jaką w służbie publicznej odgrywa kariera, w szczególności polegająca na dążeniu do objęcia najwyższego w hierarchii stanowiska służbowego” (s. 2 pisma).

Nie można nie zauważyć, iż uprawniony zawarł w uzasadnieniu wniosku część dotyczącą naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności mogącą mieć wpływ na wynik sprawy (wskazano, iż może to prowadzić do nieważności postępowania oraz odniesiono do relacji „Obywatel przeciwko Państwu” – s. 3 pisma). Jest to jednak wywód uproszczony, nie poparty argumentacją prawną i faktyczną. Ponownie należy przypomnieć, iż art. 29 § 5 ustawy o Sądzie Najwyższym dopuszcza badanie spełnienia przez sędziego Sądu Najwyższego wymogów niezawisłości i bezstronności jeżeli w okolicznościach danej sprawy może to doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności, mającego wpływ na wynik sprawy z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy. W przedmiotowej sprawie uprawniony nie wykazał:

- okoliczności, które wskazywałyby na naruszenie standardu niezawisłości lub bezstronności (nie wskazano na żadną sprawę, w ramach której ów standard – z racji na status sędziego Roberta Stefanickiego – został naruszony),
- okoliczności, które wskazują na możliwość oddziaływania na wynik sprawy (nie wymieniono ani jednej sprawy, w której do tego doszło, a która była rozstrzygana przez sąd, do składu którego był wyznaczony sędzia Robert Stefanicki).

Tym samym należy uznać, że wbrew art. 29 § 9 pkt 2 ustawy o Sądzie Najwyższym uprawniony nie przytoczył żadnych dowodów na poparcie swoich

twierdzeń. Choć ustawodawca w art. 29 § 5 ustawy o Sądzie Najwyższym używa sformułowania „może doprowadzić ...”, to nie oznacza to, że uprawniony w swoim wniosku może jedynie wskazywać na przypuszczenia, przewidywania lub abstrakcyjne rozważania dotyczące relacji między spełnieniem przez sędziego Sądu Najwyższego wymogów niezawisłości i bezstronności a naruszeniem standardu niezawisłości lub bezstronności, mającym wpływ na wynik sprawy. Uprawniony powinien wskazać dowody na ich poparcie, a takich w uzasadnieniu wniosku uprawniony nie wymienia.

Zatem wniosek niespełniający wymagań, o których mowa w art. 29 § 9 ustawy o Sądzie Najwyższym, podlega odrzuceniu bez wezwania do usunięcia braków formalnych.

Ubocznie jedynie należy wskazać, iż możliwość odrzucenia wniosku w składzie jednoosobowym na posiedzeniu niejawnym, została już dostrzeżona i przeanalizowana w orzecznictwie Sądu Najwyższego (choćby w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z 15 listopada 2022 r., III CB 5/22; uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 2023 r., III CB 10/23 i wielu innych), a koncepcję tę Sąd podziela.

Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono jak w sentencji.

[SOP]

[ms]